

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 517/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., B., zastúpeného A., s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 10077/2013, Rvp 10078/2013, Rvp 10079/2013, Rvp 10080/2013, Rvp 10081/2013, Rvp 10082/2013 a Rvp 10083/2013 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Martin sp. zn. 18 Er 4936/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4937/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5167/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5168/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5166/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4946/2012 z 9. novembra 2012 a sp. zn. 17 Er 5169/2012 zo 16. novembra 2012 a jeho postupom v týchto konaniach a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod spisovými značkami: Rvp 10077/2013, Rvp 10078/2013, Rvp 10079/2013, Rvp 10080/2013, Rvp 10081/2013, Rvp 10082/2013 a Rvp 10083/2013 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 10077/2013.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 28. januára 2013 doručené sťažnosti JUDr. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vedené pod spisovými značkami: Rvp 10077/2013, Rvp 10078/2013, Rvp 10079/2013, Rvp 10080/2013, Rvp 10081/2013, Rvp 10082/2013 a Rvp 10083/2013, ktorými namietal porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 Er 4936/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4937/2012 z 9. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5167/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5168/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 17 Er 5166/2012 zo 16. novembra 2012, sp. zn. 18 Er 4946/2012 z 9. novembra 2012 a sp. zn. 17 Er 5169/2012 zo 16. novembra 2012 (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) a jeho postupom v týchto konaniach.

2. Sťažovateľ je súdnym exekútorom, ktorý vykonáva exekučnú činnosť podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov aj pre obchodnú spoločnosť P., s. r. o., s ktorou bol krátko predtým, ako sa stal súdnym exekútorom, v pracovnom pomere. Okresný súd napadnutými rozhodnutiami rozhodol o vylúčení sťažovateľa z vykonávania exekúcie z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej – spoločnosti P., s. r. o., čím mal podľa názoru sťažovateľa zasiahnuť do ním označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru a práva podľa dodatkového protokolu. Sťažovateľ preto navrhol napadnuté rozhodnutia okresného súdu zrušiť, veci mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným

súdom. Sťažovateľ v sťažnostiach ďalej tvrdil, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, práv podľa dohovoru, práva podľa dodatkového protokolu a označeného článku ústavy došlo aj napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach.

Sťažovateľ v sťažnostiach reagoval aj na predošlú judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej po právnej a skutkovej stránke boli jeho obdobné sťažnosti ústavným súdom odmietnuté z toho dôvodu, že boli podané zjavne neoprávnenou osobou. Sťažovateľ v sťažnostiach prezentuje názor, že s právnymi východiskami takejto judikatúry ústavného súdu „*zásadne nesúhlasí*“, a ponúka odlišný právny názor.

Rovnako sťažovateľ uviedol, že nesúhlasí s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 322/2010 a že právny názor, ktorý v ňom ústavný súd vyjadril (a okresný súd ho nasledoval), nie je právne udržateľný. Základ tohto právneho názoru spočíva v tom, že skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom povinného alebo povinnej, je okolnosťou vylučujúcou ho z výkonu exekúcie.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II. A

K spoločnému prerokovaniu vecí

5. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod spisovými značkami: Rvp 10077/2013, Rvp 10078/2013, Rvp 10079/2013, Rvp 10080/2013, Rvp 10081/2013, Rvp 10082/2013 a Rvp 10083/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II. B

K namietanému porušeniu práv

6. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností zistil, že sťažovateľ aj napriek skutočnosti, že mu je známy názor ústavného súdu na problematiku jeho *locus standi* pred ústavným súdom v danej veci, podáva aj naďalej sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo

a právne takmer identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, pretože, ako je aj v sťažnostiach explicitne sťažovateľom konštatované, nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o predchádzajúcich typovo zhodných sťažnostiach a domáha sa jeho zmeny. Ústavný súd naďalej konštatuje, že zastáva argumentáciu, ktorou bol odôvodnený, a ustálený právny názor o limitácii ústavných práv exekútora prezentovaný v množstve svojich predošlých rozhodnutí. Vyvstáva tak opätovne otázka, aký význam a efektivitu má uvedený postup pre sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval a aj v tomto prípade konštatuje, že ani podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je bezpodmienečne nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v skutkovo a právne zhodných prípadoch ako neefektívny.

Keďže ide o sťažnosti v podstate identické (skutkové a právne okolnosti), ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd, odkazujúc v podrobnostiach na nálezy sp. zn. I. ÚS 478/2011, sp. zn. III. ÚS 151/2012, sp. zn. III. ÚS 211/2012 a sp. zn. III. ÚS 363/2012, opätovne dospel k záveru, že ich podala osoba zjavne neoprávnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosti sťažovateľa z tohto dôvodu odmietol (bod 2 výroku).

Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti, prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania, sťažovateľa upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú mu známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jeho obdobných vecí, môže ústavný súd využiť možnosť vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažnosti neodôvodniť.

7. Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľom v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2013